

KUULATA VAIKUST

Tiit Sepa

Kõik õigused on kaitstud.

Selle raamatu reprodutseerimine ükskõik mis kujul ja viisil, osaliselt või täielikult, ilma autori ja kirjastaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud Ilon Vilder

Toimetanud Irma Aren

Korrektor Inna Viires

© 2014 Tiit Sepa

© 2014 Kirjastus ERSEN

B09282714

ISBN 978-9949-25-640-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

1

Midagi ei ole ja ma ei ihkagi midagi. Nüüd jääb teha ainult üks samm, see viimane ja kõige otsustavam igaviku poole. Vaikus ei kao kuhugi. Hing on tühi, seal ei helise ainsatki nooti. Mäletan kõike, kuigi tahan unustada, kui suudan. Ma suudan. Olen selles täiesti kindel. Juba täna. Täna unustan ma kõik, jätan maha ja lähen. Seal pole muresid, pole vaeva ega valu. On kõiksus, andustus, lunastus ja armastus. Iga-vene.

Hüppenöör on libe. Mu laps mängis sellega. Enam pole talle seda vaja. Nöör jäeti maha ja unustati, kuid minul on see meeles. Näen seda kapi peal. Ilus hüppenöör toob mulle meelde, kuidas ta rõõmsalt kahe patsikese ja kahe sireda jala vahel keerles. Ka elu keerleb nagu nöör, keerdub üles ja siis taas alla. Alla, alla, alla. Enam madalamale ei saagi, sest nüüd on nöör sõlmes, lootusetult kusagile kinni jäänud. Pigem see katki lõigata kui seda harutama hakata. Harutamine on keeruline ja nõuab palju vaeva. Enam ma seda vaeva ei taha. Lõigata! Just nii. Kogu ilu ja valu on kadunud. Kadunud on ka armastus, alles on vaid vaikus, vaikus, vaikus...

22. detsember, laupäev kell 7.17

Arvuti sahib magamistoas. Ma ei otsinud sealt midagi, kuulatasin ainult vaikust ja silmitsesin ükskõikselt monitori. Isegi ei klõpsanud kusagile. Seljataga öö, mis polnud veel päevaks saanud.

Väljas on pime. Enamik naabreid magab. On laupäeva hommik, mõned päevad enne jõule. Ja vaikus.

Siis kostab kusagilt hääli. Need pole minu jaoks, aga ma kuulatan ikka. Hetkeks tekib huvi, kuid kiiresti kaob see olematusse. Mu mõte haarab mind jälle endasse ja peas trummeldab üks ja sama mõte – minna.

Ärkasin kell viis. Mitte sellepärast, et oleksin varakult magama läinud, kuid mu traditsioon on selline. Mure ja valu piinavad mind ikka veel.

Perekoolist lugesin eile naiste jutte. Neid sirvides mõtlesin erinevatele arvamustele. Vähemalt seegi meelelahutus, kui saad ennast korraks oma piinavatest mõtetest vabaks lasta. Ometi tulevad need tagasi. Ja aina jõulisemalt. Ihuvad oma terasid mu peas ja torkavad aegamisi mööda sooni sügavale südamesse. Halastamatult ja sadistliku mõnuga. Piinates mu vaimu ja mõnitades keha. Minevik õhutab hingevalu ja surub mind aina tugevamini nurka. Ma ei saa hingata, elu lämmatab mind. Mu elu on möödas. Kindlasti.

Hommik kosub. Juba läheneb kell kaheksale ja inimesed ärkavad. Uksed kolksuvad ja tubades sütivad tuled. Laupäeva hommikul enne pühi tahavad inimesed kaua magada. Nad on õnnelikud. Valmistuvad peoks ja ostavad lastele kingitusi. Kellele mina ostaksin? Minul ei lase valu magada. Ma ei suuda voodis küljelt küljele viselda ja aina mõelda. Millele mõelda, kui üksindus kõlistab mu tubades ja peremehetseb südames. Kõik on kadunud ja sellega tuleb leppida.

Üksinduse mõõgatera on jäätükina külm ja ometi see kõrvetab. Ärkan öösel ehmatava võpatusega ja tunnen kogu keha läbivat tuleselt torkivat voogu. Tundetult silmitsen valguslaiku seinal ega suuda

Kuulates vaikust

mõista, kus ma olen. Kumb on tõelisus, kas elu või uni? Kas tõesti on nüüd kõik möödas? Ma elan nagu mingis muinasjutumaailmas, kuid muinasjutt ise on nukker ja ilusat lõppu pole oodata.

Ma kõnnin magamistuppa ja veendun, et voodi on tõesti tühi. Korralikult tehtud ja magaja ootel, kuid enam pole neid, kes sinna tuleksid. Nad läksid... Toas on vaikus. Tappev ja kurnav. Ma ei kuule enam ühtlasi hingetõmbeid, mis seal öösiti kostsid, ainult televiisoriekraan helgib vastu tänavatule särale. Lähen tagasi elutuppa. Kapp tahaks mulle justkui kaela vajuda koos raamatute, videokassettide ja muu kolaga, mis seal sees on. Kellele seda nüüd vaja on? Mulle mitte. Tulen tagasi magamistuppa ja heidan uuesti voodisse. Valguslaik seinal on läinud laiemaks. Igatsen lohutuse järele teadmata, kust seda leida. Higistan ja kisun tekki sügavamalt peale, aga see ei aita. Tekk ei anna südame-sooja. Ainult kehale. Kui keha hakkab kustuma, siis sureb süda koos sellega. Suren mina, sest mu hingest on järel ainult riismed.

Kõige hullemad on ööd. Päeval pole vigagi, kuid ma ootan hirmuga järgmist öhtut. Ma ei taha magama minna, sest tean, et ärkan iga tunni tagant ja visklen. Nutan ahastusest ja surun pea patja. Peksan rusikaga kiviseina, et füüsiline valu lämmataks hingepiinu. Hommikul on nukid verised. Päeval panen neile plaastri, kuid järgmisel öösel peksan jälle kärnad lahti. Tapeet voodi taga on verine. See on minu veri. Ka padi on verine ja pisaratest märg. Ma ei häbene nutta. Naeratanud pole ma juba ammu, sest mu ööd on täis pisaraid ja neid jagub ka päevatoimetustesse.

Keetsin kohvi ja jõin selle ära. Mitte kusagilt ei saa lohutust. Tunnen, et täitun kummalisest, mulle arusaamatust energiast. Tahan minna. Küllap see on jõud rännaku eel. Ma vähemalt arvan nii.

Tiit Sepa

Valgeks läheb vaevaliselt. Ilm on küll ilus, kuid mina seda ilu ei imetle. Must pilv minu kohal liiga suur ja ränkraske, enam ei suuda ma seda tõrjuda. Või suudan? Ei usu. Liiga raske on. Üksindus.

Tõusen toolist ja lähen kööki. Võib-olla peaksin siit ära kolima? Aga kuhu? Kuhu on mul minna ja kes mind ootab? Enam vist mitte keegi.

Piki lage kulgeb toru. See on keskkütte ülevoolutoru. Nagu ikka tavaliselt viimastel korrustel. Just seda ma teengi ja keegi ei saa mind hukka mõista. See on minu otsus ja tahe. Hüppenöör...

Inimene on nõrk. Minna on lihtne. Silmus jookseb kergelt. Panen selle endale kaela. Teist otsa hoiab toru. Kell kapil näitab juba üheksat. Raadio mängib. Nõtkutan põlvi ja nõör tõmbub pingule. Peaaegu kohe muutub mu maailmataju ähmaseks. Ere valgus põletab silmi. Kuidas on väljas äkki nii valgeks on läinud? Pean rõduukse kinni panema. Pean panema kinni rõduukse. Pean ukse... Pean rõdu... Pean... Valgus.

Mu pea kolksatab vastu põrandat, aga ma ei tunne valu. Mind valdab tuim ükskõiksus ja maailm keerleb mu ümber. Midagi vilistab tugevasti ja keegi käsib mul rõduukse sulgeda. Siis haaravad mu keha krambid. Visklen kontrollimatult. Mõelda ei suuda millelegi. Näib, nagu oleksin mingi vatja olluse sees, ma ei tunne oma jalgu ja käsi. Ei tunne üldse midagi. Ainult kuulen, kuidas mingid imelikud võõrad hääled räägivad minuga, aga sõnade tähendus ei jõua minuni. Krambid lakkavad ja ma suudan natuke edasi roomata. Käsi saab märjaks. Vett põrandal ei ole. Ma pean rõduukse kinni panema. See on veri. Kust see tuleb? Ei tea. Pean rõduukse kinni panema, sest muidu läheb tuba külmaks.

Rooman edasi. Pean rõdu... Aga rõduuks on ju kinni. Enam pole ka nii valge, vaid tavaline detsembrihämü. Udu taandub ja korraks

Kuulates vaikust

vilksatab isegi päike. Ka hääled kaovad. Peas hakkab tuikama ja tekib valuaisting. Nüüd ma juba tunnen midagi. Istun kraanikausi kõrvale ja kuulatan. Vaikus... on või ei ole? Vist on.

Veretilgad põrandal... Minu veri.

Kõik on möödas. Proovisin, kuid praegu ma teist korda enam ei ürita. Võib-olla õhtul, võib-olla homme. Peast jookseb liiga palju verd. See ei valutanud, aga oli ebamugav. Ajasin ennast vaevaliselt püsti ja läksin vannituppa pesema. Peeglist vaatas mulle vastu kahvatu ja pesemata murelik nägu kõigi oma neljakümneaastase kortsude ja vaevaga. Pea veidike kiilas, habe juba kolmandat päeva ajamata. Kui tahad ennast üles puua, siis aja vähemalt habe ära, mõtlesin nüüd. Enne polnud sellel mingit tähtsust. Kõik oleks juba möödas ja ma ei vahiks siin enam oma kärbatanud kärssa, aga nõõr oli nii libe, et keerduis toru ümbert lahti.

Kuklas tuikas ikka veel tuimalt. Oli tunne, justkui oleks keegi mu aju õhku täis puhunud ja selle siis jälle välja lasknud. Võtsin habemeajamisžileti ja tegin selle märjaks. Hõõrusin näole vahtu ja hakkasin habet ajama. Minu peegelpilt ei muutunud selles eriti paremaks. Ma lausa vihkasin seda. Ajasin habet käsikaudu.

Mingil hetkel tundsin endas raevu kerkivat. See ilmus teab kust ja haaras mind üha enam. Tavaliselt olen päris rahuarmastav inimene, kuid nüüd raev lausa põletas. See oli kõigi ja kõige vastu. Küllap oli osalt põhjus ka luhtunud enesetapus. Olin nõõri jaoks liiga raske ega sidunud seda korralikult kinni. Olen küllaltki pikka kasvu ja kaalun ligi sada kilo. Nüüd vihkasin ka oma kasvu ja raskust, nägu nagonii ei meeldinud.

Ma oleksin tahtnud kõik enda ümber purustada, arutult ja valimata. Suure pingutusega suutsin ennast vaos hoida. Loputasin näo puhtaks ja läksin tagasi kööki.